

ΟΘΕΛΛΟΣ—Π. ΤΣΟΥΚΑΣ

Δέν ἐμάθωμεν ποῦ εὐρίσκετο τὴν νύκτα τῆς παρελθούσης Τετάρτης ὁ κ. Δ. Ἀλεξιάδης ὅταν ἐδιδάσκετο ἀπὸ τῆς σκη-
νῆς τοῦ θεάτρου Διονυσιάδου εἰς τὸν Πειραιᾶ ὁ Ὁθέλλος τοῦ
Σαίξπηρ· ἦτο εἰς τὸ σπῆτί του ἢ ὅπως συνειθίζει εἰς τὰ
Παρασκήνια τοῦ Θεάτρου παρακολουθῶν τὴν παράταξιν.

Καί θὰ ἦτο εὐτύχημα δι' αὐτὸν ἂν ἦτο εἰς τὸ σπῆτί του
ὅπως πάλιν θὰ ἦτο δυστύχημα ἂν εἶδε τὸν Ὁθέλλον, τὸ ὄρᾶ-

μα αὐτὸ εἰς τὸ ὅποιον αὐτὸς ἰδίως ὀφείλει τὴν δόξαν του καὶ
τὸ μεγαλῶν του.

Φανταζόμεθα ποία τρομερὰ συγκίνησις θὰ τὸν εἶχε κατα-
λάβῃ, ὅταν ἐνεφανίσθη ὁ κ. Τσούκας ὡς μαῦρος τῆς Ἑνετίας
καὶ φανταζόμεθα ἐπίτη· με ποίαν ἐσωτερικὴν ταραχὴν παρη-
κολούθει τὴν ἐξέλιξιν τῆς τραγωδίας.

Ὁ ἄνθρωπος τῆς ἐσπέρας ἐκείνης ὁ πρωταγωνι-
στῆς τοῦ θιάσου, ὅπως τὸν ὠνόματαν, μᾶς ἔδειξε ἀκόμη
μὴν φορᾶν με πῆλον τρόπον ἢ ἴσχυε αὐτὸς νὰ καταστρέφῃ
τὰ ἔργα, νὰ θανατώσῃ τὸ ὄρατον, τὸ εὐγενές. Μὴ ἀρκούμε-
νος φκίνεται εἰς τὸ κομψὸν ἔνδυμα τοῦ Ροβέρτου με τὸ ὅποιον
πρὸ χειροῦ ἐθριάμβουσε, εἰς τὴν λευκὴν φουστανέλλαν ποῦ
τόσσου τοῦ πηγαίνει, ἠθέλησε νὰ περιβληθῇ καὶ τὸ σκυθρωπὸ
ἔνδυμα τοῦ Ὁθέλλου. Ἡ δόξα, βλέπετε, ἔγκειται τόσον πολὺ
εἰς οὐτὴν τὴν τραγωδίαν! Καὶ ὑπῆρξεν ὁ Ὁθέλλος αὐτὴν
τὴν φορὰν τότεν δυστυχῆς!

Ἀλλὰ μήπως ὁ κ. Τσούκας ἀναβιβάξων τὸν Ὁθέλλον
ἐπὶ σκηνῆς συνηθῆναι βιθύτατα ὅποιον ἀνοσιούργημα διέ-
πρατε. Θὰ χυχόμεθα βεβαίως πρότερον, διότι οὕτω δέν θὰ
εὐρίσκόμεθα πρὸ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης καταστροφῆς, νὰ ἐγ-
ώριζε καλλίτερα τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἔπειτα τὸν Ὁθέλλον.

Ἐπρεπε νὰ σκεφθῇ πόσον εἶνε καλλιτέχνης διὰ νὰ ὑπο-
λογίσῃ μίαν ἐπιτυχίαν, ἀλλὰ δυστυχῶς παρημέλησε αὐτὸ τὸ
ζήτημα τόσον πολὺ ἔπειτα ἦτο καὶ ἡ εὐεργετικὴ καὶ ὁ ἄν-
θρωπος εἶχε περισσοτέρας ἀσγολίας.

Ἄλλ' ἐρχόμεθα εἰς τὴν ἐκτίλεισιν. Εἶχομεν τὸν φόβον
πάντοτε περὶ τῆς ἀποτυχίας τοῦ ἔργου καὶ ὅταν κανεὶς εἶνε
προκατελιημένος ἔτσι τί δέν ἴσχυε νὰ συμβῇ μέσῃ του.
Τὴν πρώτην στιγμὴν ποῦ ἐνεφανίσθη εἰς τὴν σκηνὴν ὁ Ὁ-
θέλλος με ἐκείνην τὴν παληατσίστικην φορεσίαν καὶ τὸ ὕψος
τὸ μαυρισμένον (!) ὁ καθεὶς ἐφάντάσθη τὴν ἔκ-
βασιν.

Εἶδομεν ἐπὶ σκηνῆς μίαν πάλην, μεταξύ τοῦ Ὁθέλλου καὶ τῶν λοιπῶν προσώπων· τοῦ μὲν προσπαθοῦντος νὰ πνίξῃ τὸ ἐκ τοῦ δράματος αἴσθημα, τοῦ δὲ ἀγωνιζομένου νὰ τὸν συγκρατήσουν. Καὶ ἡ πάλη αὐτὴ διήρκεσε τόσον πολὺ ποῦ μετεδόθη τέλος καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς θεατὰς, οἵτινες ἠγωνίζοντο ἐπάνω εἰς τὸ κάθισμα των νὰ φύγουν ἢ νὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὸ ..μαξιλάρι των.

Γιὰ μιὰ στιγμή ἐνεθυμήθην τὸν Ὁθέλλον ποῦ παίζεται εἰς τὸ παρχλεύριος θέατρον τῆς παντομίμας. Ἐκεῖ τοῦλάχιστον δὲν ἀλούεται τίποτα, καὶ ἡ ἰωνὴ ἔχει σβύσει καὶ μόνη ἢ μουσικὴ μὲ τὴν ὑπόκρισιν συνδυαζομένη προδίδει ὅτι καὶ ἀπάνω κάτω τελεῖται εἰς τὸ θέατρον αὐτό.

Εὐτυχισμένοι οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι! Αὐτοὶ τοῦλάχιστον ἔχουν νὰ κάουν μὲ τὰ μίτια τους καὶ μετὰ χέρια τους μόνον.

Ὁ Ὁθέλλος Τσούκας εἶχε κατὶ τι περισσότερον, τὴν φωνὴν του. Ἐὰν δὲν ἤμπορετε νὰ ἐπιβληθῇ διὰ τοῦ ὄλου του, μὲ ἐκείνας τὰς ἀτελευτήτους φωνὰς ποῦ ἔκαμε, συνεπλήρωσε ὅ,τι ἐσκέφθη.

Καὶ ἐσκέφθη ἴσως πολὺ ἄσχημα, ὅτι αὐτὴν τὴν φοράν ἐννοήθη ποῖος εἶνε καὶ αὐτὸ εἶνε πολὺ σκληρὸν, δι' αὐτὸ δὲ σκληρότερον.

Διὰ τοὺς ὀλίγους δὲν εἶνε ἠθοποιὸς αὐτός, εἶνε χασάπης ὁ ὁποῖος ἤμπορεῖ σὲ μιὰ στιγμή νὰ σφαγιάσῃ ὅ,τι ὠραῖον καὶ ἔξοχον. Καὶ ὁ κλῆρος ἔπετε τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐπὶ τὸν Ὁθέλλον!

Μεποῖαν ἐσωτερικὴν χαρὰν ὑπεδέχθησαν ὅλοι τὴν πτώσιν αὐλαίας μόνον ἐκεῖνος δὲν ἠνόητε. Ὑστερα ἀπὸ τὴν τρικυβανὴν γαλήνην δὲν ὑπῆρχε δι' αὐτὸν. Καὶ ὁ φόβος τῶν θεατῶν

μήπως ἴδωσι τὸν ὑποβλέα αἴφνη: νὰ ἐγερθῇ καὶ νὰ ἀπαγγείλῃ ὅπως καὶ τὸ ἠθοποιόν. Καὶ μία παραφροσύνη, ἦτο λίαν δικαιολογημένη. Εὐτυχῶς ὅμως ὑπερῆξε αἵταις.

Ἀθῆναι 22]8]1904 Φρεαττιδεῖς

Υ. Γ. Αὐτὴ τὴν στιγμήν πληροφοροῦμεθα ὅτι ὁ κ. Δ. Ἀλεξιάδης εἰς τὸ μέσον τῆς παραστάσεως ἔφυγε ἀπὸ τὸ θέατρον διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὸν παραπλεύριον κινηματογράφον. Μὰ εἶχε δίκαιον ὁ ἄνθρωπος.